

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3510/24
21.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Ирене Трифуновић Радуловић, председника већа, Иде Никитовић и Марине Бркић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бојана Блажић, адвокат из Београда, ул. Савска бр. 27/35 против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јелена Ристић, адвокат из Београда, ул. Настићева бр. 22а/13, ради исплате, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 598/23 од 04.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 21.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 598/23 од 04.03.2024. године у ставу првом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 598/23 од 04.03.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле-противтужене па је обавезан тужени-противтужилац да јој исплати износ од 926.907,00 динара са законском затезном каматом од 16.01.2023. године, као дана подношења тужбе, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле-противтужене, као неоснован, којим је тражила да се тужени-противтужилац обавезе да јој преко досуђених износа из става првог изреке, а до траженог износа, на име накнаде нематеријалне штете, исплати износ од још 13.093,00 динара са законском затезном каматом од 16.01.2023. године, као дана подношења тужбе, па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужила-противтужена да му на име дуга исплати износ од 166.460,57 динара, са законском затезном каматом од подношења противтужбе, па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужила да му на име дуга исплати износ

од 90.965,99 динара, са законском затезном каматом од подношења противтужбе, па до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужила-противтужена да му на име дуга исплати износ од 583.544,20 динара, са законском затезном каматом од подношења противтужбе, па до исплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 175.275,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога, побијајући је у ставу ставу првом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Тужила је поднела одговор на жалбу. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку није учињена повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а неосновано се у жалби туженог указује на повреду из тачке 12 наведене законске одредбе, с обзиром да је изрека пресуде јасна, сагласна изнетим разлозима, који су потпуни, јасни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су 12.10.2013. године закључиле брак и заједница живота је трајала све до децембра 2021. године, када се тужила са заједничким дететом иселила са адресе туженог у своју породичну кућу у ... У октобру 2018. године парничне странке су купиле аутомобил марке Škoda тип Octavia A7 style TDI, за 15.800,00 евра, од чега су део купопродајне цене исплатиле одмах, док је за остатак цене тужени дана 22.10.2018. године, закључио уговор о кредиту за куповину моторног возила са девизном клаузулом са Комерцијалном Банком а.д. Београд, којим му је одобрен кредит за куповину моторног возила у износу од 12.852,00 евра. Заложно право на наведеном возилу је избрисано решењем Регистра заложног права на покретним стварима и правима од 29.09.2020. године. Тужени је предметно возило продао ВВ дана 20.12.2022. године, закључењем уговора о купопродаји моторног возила, за износ од 15.800,00 евра.

Противтужбеним захтевом тужени је тражио да се обавезе тужила да му исплати износе од 166.460,57 динара и 90.965,99 динара, са евентуалним противтужбеним захтевом да се обавезе тужила да му исплати износ од 583.544,20 динара, све са законском затезном каматом од подношења противтужбе, па до исплате. Захтеве је засновао на чињеници да је током трајања брачне заједнице закључио више Уговора о кредиту ради задовољења свакодневних потреба којим су му одобрени кредити и то дана 21.09.2020. године кредит у износу од 1.350.000,00 динара, са роком отплате од 83 месеца, дана 04.02.2020. године у износу од 600.000,00 динара, са роком отплате од 36 месеци и дана 01.02.2021. године у износу од 180.000,00 динара, са роком отплате од 36 месеци, које месечне ануитете је наставио да плаћа од својих сопствених средстава по престанку заједнице.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у погледу захтева тужиле делимично усвојио тужбени захтев, применом одредбе члана 177, 178, 180, 181 и 187 став 1 Породичног закона, закључивши да је тужени 20.12.2022. године продао њихово заједничко возило за износ од 15.800,00 евра и потом цео износ купопродајне цене задржао за себе, иако је био свестан да је реч о имовини која је заједнички стечена током заједнице, а из решења о Регистру заложног права на покретним стварима и правима од 29.09.2020. године закључено је да је цена предметног возила у потпуности исплаћена за време трајања заједнице, па је употребом математичких операција уз примену средњег курса НБС, одлучио као у ставу првом и другом изреке.

Одлучујући о основном противтужбеном захтеву туженог за исплату износа од 166.460,57 динара и 90.965,99 динара, на име месечних анутитета из Уговора о кредитима које је тужени исплатио из сопствених средстава након престанка брачне заједнице, првостепени суд је применом одредбе члана 187 Породичног закона, а у одсуству пружених доказа применом правила о терету доказивања, закључио да тужени није доказао да је предметни новац утрошио на задовољење текућих, свакодневних и редовних потреба брачне заједнице, док одлучујући о евентуалном захтеву туженог којим је тражио да се обавезе тужилца да му исплати износ од 583.544,2 динара, као половину неисплаћеног износа кредита који је подигнут за време брачне заједнице ради рефинансирања средстава утрошених за куповину предметног возила, закључио да се из предметног уговора не може се закључити да је он одобрен ради рефинансирања другог кредита, те да тужени није доказао да је од тих средстава исплаћен дуг за предметни аутомобил, па је основни и евентуални противтужбени захтев одбио.

Донета одлука у ставу првом изреке резултат је правилне примене материјалног права на напред наведено правилно утврђено чињенично стање, док су за такву одлуку изнети потпуни, јасни и непротивречни разлози, чија правилност у том делу није доведена у сумњу. Закључак првостепеног суда да је тужени дужан да тужилци исплати износ од 926.907,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, као половину износа од продаје заједничког аутомобила, заснован је на правилно утврђеној чињеници да је предметни аутомобил стечен радом током трајања заједнице парничних странака и правилној примени одредбе члана 180 став 2 Породичног закона према којој важи претпоставка о подједнаким уделитема супружника у стицању, а коју тужени није оборио. За закључак првостепеног суда у том делу побијане пресуде, суд је дао јасне и потпуне разлоге па се у поступку њене жалбене контроле на те разлоге, а у одсуству жалбених разлога, у складу са овлашћењем из члана 396 став 2 ЗПП и у циљу избегавања понављања и овај суд позива.

Неосновано је указивање туженог на погрешну оцену изведених доказа (члан 8 ЗПП), с обзиром да је првостепени суд извео приложене доказе и правилно их оценио појединачно и у међусобној вези, а затим на основу резултата целокупног поступка, дао јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, правилно ценећи исказе парничних странака, саслушаног сведока и писане доказе. Стога, другостепени суд не налази било какву сумњу у правилност утврђеног чињеничног стања до којег је првостепени суд

дошао на основу слободног судијског уверења, савесном и брижљивом оценом свих изведених доказа.

У складу са тако датом оценом свих изведених доказа, и по оцени овог суда, а супротно наводима жалбе, правилан је чињенично-правни закључак првостепеног суда да тужени на коме је био терет доказивања, није доказао да је новац добијен на основу уговора о кредиту дана 04.02.2020. године и 01.02.2021. године утрошен на задовољење свакодневних животних потреба за време трајања брачне заједнице, као ни да је кредит закључен дана 22.10.2018. године рефинансиран средствима из кредита закљученог 21.09.2020. године.

Код законом прописаних обавезних елемената уговора о кредиту, уз такође обавезно назначење да ли се ради о наменском кредиту (одредба члана 19 став 1 тачка 1 Закона о заштити корисника финансијских услуга), безуспешно је позивање туженог у жалби да се из достављених картица промета може закључити да је Уговор о кредиту од дана 21.09.2020. године одобрен ради рефинансирања обавезе из кредита од дана 22.10.2018. године. Стога се испоставља као сувишно извођење доказ вештачењем преко вештака одговарајуће струке, на околност утврђивања подизања кредита ради рефинансирања обавезе из кредита од 22.10.2018. године, како то правилно закључује првостепени суд.

Када се има у виду садржина изведених доказа може се закључити да су чињенице на којима је побијана пресуда заснована, утврђене до разумно прихватљиве вероватноће, односно до степена вероватноће који отклања сваку разумну сумњу, због чега чињеница да је првостепени суд пропустио у образложењу пресуде да репродукује извођење доказа суочењем (приликом кога је само костатовано да свака странка остаје при свом) је без утицаја на другачију одлуку суда.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступака садржана у ставу шестом изреке пресуде, а таква одлука је резултат правилне примене члана 153 и 154 ЗПП.

Апелациони суд је имао у виду и остале жалбене наводе, али је оценио да се њима правилност побијане пресуде не доводи у сумњу, па их посебно не образлаже.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 390 одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Имајући у виду успех странака у другостепеном поступку, прецизније, да тужени није успео у поступку по жалби, а да одговор на жалбу тужиље не представља нужан трошак, то је суд о захтеву странака за накнаду трошкова другостепеног поступка одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде на основу члана 165 ЗПП.

Председник већа-судија
Ирена Трифуновић Радуловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић